

Sygn. akt III CSKP 164/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Pierwszy Prezes SN Małgorzata Manowska
(przewodniczący, sprawozdawca)
Prezes SN Joanna Misztal-Konecka
SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa [...] Bank S.A. w W.
przeciwko A. G.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 grudnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 lutego 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) oddala skargę kasacyjną;**
- 2) zasądza od A. G. na rzecz [...] Bank S.A. w W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

1. W sprawie z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przeciwko A. G. o zapłatę, Sąd Okręgowy w K. wydanym w postępowaniu nakazowym nakazem zapłaty z 28 września 2017 r. nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 103.511,88 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 31 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.911 zł tytułem kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie zarzuty. Pozwany wniósł od nakazu zapłaty zarzuty, kwestionując roszczenie co do zasady oraz wysokości. Wyrokiem z 10 października 2018 r. Sąd Okręgowy utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty z 28 września 2017 r.
2. Z ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, że 27 czerwca 2016 r. pomiędzy A. G. a (...) Bank S.A. została zawarta umowa o pożyczkę gotówkową nr (...). Na jej podstawie powód udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 99.955,38 zł, w tym kwotę 67.200 zł z przeznaczeniem na dowolny cel konsumpcyjny oraz kwotę 32 755,38 zł na zapłatę kosztów pożyczki, na które złożyły się: prowizja od udzielonej pożyczki w wysokości 26.987,95 zł oraz opłaty pobrane przez pośrednika kredytowego w wysokości 5.767,43 zł.

(...) Bank S.A. miał prawo wypowiedzenia umowy w przypadku zaistnienia sytuacji wymienionych w § 9 tej umowy. W przypadku gdy pożyczkobiorca opóźniał się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonej pożyczki, Bank miał obowiązek wezwać go do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Jeżeli należności nie zostałyby uregulowane w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji, w której złożony przez pożyczkobiorcę wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostałby odrzucony, Bank miał prawo wypowiedzieć umowę. Od dnia następnego po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonej pożyczki stawało się wymagalne i traktowane było jako zadłużenie przeterminowane.

Sąd pierwszej instancji ustalił ponadto, że pozwany nie dokonał spłat rat kapitałowo - odsetkowych w miesiącach: wrzesień 2016 r., grudzień 2016 r., styczeń 2017 r. a następnie od marca 2017 r. nie dokonał spłaty żadnej z rat.

Pismem z 28 kwietnia 2017 r. powód wezwał pozwanego do dokonania w terminie 14 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania przez pozwanego pisma, spłaty zaległości wynoszącej na dzień sporządzenia pisma 5.156,28 zł oraz dokonał wypowiedzenia umowy o pożyczkę gotówkową nr (...) z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia pisma, w sytuacji nie skorzystania przez pozwanego z możliwości spłaty zadłużenia w wyznaczonym terminie lub nie złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. W treści pisma wskazano, że w przypadku dokonania w okresie wypowiedzenia całkowitej spłaty zadłużenia przeterminowanego oraz wszystkich naliczonych rat i odsetek wypowiedzenie stanie się nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach. W przypadku nieuregulowania zadłużenia przeterminowanego lub uregulowania go w niepełnej wysokości umowa podlegała rozwiązaniu z upływem okresu wypowiedzenia a całość zobowiązań wynikających z umowy stawała się wymagalna. Powód odebrał to pismo 9 maja 2017 r.

3. Wyjaśniając podstawę prawną rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie bezspornym pozostawał fakt zawarcia przez strony umowy pożyczki oraz sposób i termin spłaty rat kapitałowo - odsetkowych. Nie była kwestionowana wysokość zadłużenia a jedynie jej wymagalność wobec kwestionowania przez pozwanego faktu wypowiedzenia umowy. Konieczne było zatem ustalenie, czy doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki, w związku z czym Sąd pierwszej instancji analizując treść pisma z 28 kwietnia 2017 r., wskazał, że przez warunek - w ścisłym tego słowa znaczeniu, rozumie się zamieszczone w treści czynności prawnej zastrzeżenie, które uzależnia powstanie lub ustanie jej skutków od zdarzenia przyszłego i niepewnego. Sąd pierwszej instancji uznał za dopuszczalne – co do zasady - dokonanie czynności prawnej zawierającej zastrzeżenie, że jej skutek zależy od skorzystania z uprawnienia lub woli wykonującego zobowiązanie, a zdarzenie zależne od zachowania strony może polegać na spełnieniu lub niespełnieniu świadczenia. W tym kontekście odnotował,

że powód pismem z 28 kwietnia 2017 r., doręczonym pozwanemu 9 maja 2017 r. w pierwszej kolejności wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w terminie 14 dni oraz poinformował o możliwości złożenia w tym samym terminie wniosku o restrukturyzację zadłużenia, a każda z tych czynności pozostawała w zgodzie z postanowieniami łączącej strony umowy. W ocenie Sądu Okręgowego treść przedmiotowego pisma nie wskazywała, że w stosunku do pożyczkobiorcy zaistniał stan niepewności co do dalszych losów umowy o pożyczkę, lecz że Bank wypowiedział umowę, dając jednocześnie pozwanemu możliwość spowodowania, że wypowiedzenie stanie się nieskuteczne, jeśli spłaci zadłużenie. Zdaniem Sądu Okręgowego doszło więc do skutecznego wypowiedzenia łączącej strony umowy, na skutek zaprzestania spłaty rat kapitałowo - odsetkowych, jak również z uwagi na fakt, że pozwany nie poczynił żadnych kroków mających na celu unicestwienie wypowiedzenia umowy, dokonanego pismem z 28 kwietnia 2017 r.

4. Wyrokiem z 6 lutego 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda wniesioną od wyroku Sądu pierwszej instancji.

W ocenie Sądu drugiej instancji, postanowienie spornego § 9 ust. 3 umowy o pożyczkę gotówkową nr (...) nie zawiera zastrzeżenia, że poszczególne czynności Banku mają być objęte kolejnymi pismami, a jedynie zapewnia pożyczkobiorcę, iż w razie opóźnienia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonej pożyczki, Bank wezwie go do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Jeżeli należność nie zostanie uregulowana w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji, kiedy złożony przez pożyczkobiorcę wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostanie odrzucony, Bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu. W tym kontekście Sąd Apelacyjny dostrzegł, że w piśmie z 28 kwietnia 2017 r. (...) Bank S.A. wezwał pozwanego do spłaty zaległości w oznaczonej wysokości w terminie 14 dni roboczych, poinformował o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia także w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania pisma. Oceniając zawarte w tym piśmie sformułowanie - „W przypadku nieskorzystania z przysługujących Panu

uprawnień wskazanych w art. 75c ustawy Prawo bankowe (Dz.U. z 1997 r. nr 40 poz. 939 ze zmianami), o których mowa powyżej, niniejszym wypowiadamy umowę o pożyczkę/o kredyt konsolidacyjny nr (...) z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia niniejszego pisma”, Sąd drugiej instancji stwierdził, że wszystkie prawa pozwanego zagwarantowane tak w ustawie - Prawo Bankowe jak i w umowie, zostały zachowane, a przy braku zastrzeżenia w § 9 ust. 3 umowy, że poszczególne działania tj. wezwanie do zapłaty zaległości oraz wypowiedzenie po upływie terminu do uregulowania zaległości bądź złożenia wniosku o restrukturyzację mają być dokonywane odrębnie - nie może być mowy o naruszeniu art. 65 § 1 i 2 k.c. Dodatkowo pozwany był także we wcześniejszych pismach nie tylko wzywany do zapłaty zaległości, lecz także informowany o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia oraz uprzedzany o możliwości wypowiedzenia umowy w przypadku nieuregulowania zaległych rat kredytu.

Sąd Apelacyjny zauważył ponadto, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, zgodnie z którym dopuszczalne jest, co do zasady, dokonanie czynności prawnej zawierającej zastrzeżenie, że jej skutek zależy od skorzystania z uprawnienia lub woli wykonującego zobowiązanie, a zdarzenie zależne od zachowania strony może polegać na spełnieniu lub niespełnieniu świadczenia. W konsekwencji, zdaniem Sądu drugiej instancji, nie jest prawidłowe stanowisko, że wypowiedzenie umowy jako jednostronna czynność prawnokształtująca nie może zawierać warunku w rozumieniu art. 89 k.c. Orzecznictwo dopuszcza bowiem co do zasady możliwość złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o kredyt pod warunkiem niezapłacenia zadłużenia. Możliwość taka wymaga każdorazowo rozważenia, czy powinna mieć zastosowanie w kontekście postanowień konkretnej umowy. W tym kontekście dostrzeżono, że w orzecznictwie dopuszcza się możliwość niestanowczego wypowiedzenia umowy o kredyt, w szczególnych okolicznościach, dotyczących stworzenia kredytobiorcy możliwości doprowadzenia do kontynuacji stosunku kredytowego na dotychczasowych

warunkach. Sąd Apelacyjny uznał, że taka sytuacja występuje w okolicznościach rozpoznawanej sprawy. Nie ulega wątpliwości, że pozwany nie wywiązywał się z zobowiązań, jakie nakładała na niego umowa kredytowa, nie spłacał rat w wymaganej wysokości, doprowadził więc do powstania zaległości, a następnie zaprzestał spłacania rat w terminie wynikającym z umowy. Zarówno treść umowy jak i zachowania stron nie mogły prowadzić do powstania stanu niepewności co do strony pozwanego co do podstawy i skuteczności wypowiedzenia umowy o kredyt w piśmie z 28 kwietnia 2017 r. Pozwany nie podjął żadnych działań by kontynuować umowę, a przecież gdyby uważał, że do wypowiedzenia nie doszło to powinien spłacać kolejne raty kredytu czego w sposób oczywisty nie czynił, gdyż od marca 2017 r. zaprzestał spłaty kredytu. Akceptując zatem dopuszczalność zastrzeżenia tego typu warunku oraz brak stanu niepewności co do skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu, Sąd drugiej instancji oddalił apelację pozwanego.

5. Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 lutego 2020 r. wniósł pozwany A. G., zaskarżając ten wyrok w całości.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie:

1) art. 89 k.c. przez „błędną wykładnię polegającą na dopuszczeniu możliwości złożenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy o pożyczkę gotówkową z zastrzeżeniem warunku zawieszającego, podczas gdy wypowiedzenie umowy, jako oświadczenie jednostronne o charakterze prawnokształtującym, którego celem jest definitywne uregulowanie łączącego strony stosunku prawnego, nie może być uzależnione od takiego warunku z uwagi na właściwości rozpatrywanej czynności prawnej”;

2) art. 94 k.c. przez „jego niezastosowanie i uznanie, że oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy kredytu bankowego uczynione z zastrzeżeniem warunku zawieszającego jest ważne i prawnie skuteczne, podczas gdy warunek zawieszający przeciwny ustawie pociąga za sobą nieważność całej czynności prawnej”;

3) art. 75 ust. 1 w zw. z art. 75c ust. 1 i w zw. z art. 75c ust. 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (dalej jako: „Prawo bankowe”) oraz w zw. z art. 58 § 1 k.c. przez „błędną wykładnię polegającą na uznaniu za dopuszczalne i prawnie skuteczne połączenie w jednym piśmie wezwania do spłaty pożyczki gotówkowej z wyznaczeniem terminu dodatkowego oraz oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, podczas gdy z przytoczonych przepisów wynika, że bank był obowiązany najpierw doręczyć pozwanemu wezwanie określone w art. 75c ust. 1 Prawa bankowego, a następnie odczekać do upływu terminu dodatkowego i dopiero potem złożyć oświadczenie o wypowiedzeniu umowy;

połączenie wezwania i oświadczenia w jednym piśmie było działaniem mającym na celu obejście ustawy, co pociąga za sobą nieważność czynności prawnej;

4) § 9 ust. 3 umowy o pożyczkę gotówkową nr (...) z dnia 27 czerwca 2016 r. w zw. z art. 65 § 1 i § 2 k.c. przez „błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że zapis ten nie sprzeciwia się połączeniu w jednym piśmie wezwania do spłaty pożyczki gotówkowej z wyznaczeniem terminu dodatkowego oraz oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, podczas gdy strony wyraźnie postanowiły, że bank ma prawo wypowiedzieć umowę pożyczki jeśli uprzednio wezwie pożyczkobiorcę do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych i pożyczkobiorca nie ureguje w całości zaległości w wyznaczonym terminie; intencją zapisu było przy tym wyraźne oddzielenie postępowania reklamacyjnego od czynności polegającej na definitywnym, jednostronnym zerwaniu stosunku prawnego”.

W konkluzji skarżący A. G. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, zmianę wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 października 2018 r. przez uchylenie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w K. z dnia 28 września 2017 r. i oddalenie powództwa, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

6. Pozwany wnosił o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

7. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała oddaleniu.

Podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty zmierzały w pierwszej kolejności do wykazania niedopuszczalności wypowiedzenia umowy o pożyczkę gotówkową pod warunkiem zawieszającym w rozumieniu art. 89 k.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie nasuwa wątpliwości dopuszczalność dokonania czynności prawnej zawierającej zastrzeżenie, że jej skutek zależy od skorzystania z uprawnienia lub woli wykonującego zobowiązanie, a zdarzenie zależne od zachowania strony może polegać na spełnieniu lub niespełnieniu świadczenia. Przyjmuje się, że zastrzeżenie to podlega ocenie na podstawie art. 353¹ k.c. z uwzględnieniem konstrukcji normatywnej określonej w art. 89 k.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 12 maja 2021 r., IV CSKP 11/21; postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 22 marca 2013 r., III CZP 85/12 i powołane tam wcześniejsze wypowiedzi judykatury).

Orzecznictwo oraz doktryna dopuszczają także zastrzeżenie warunku w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy. Na tle umowy kredytu ogólną dopuszczalność wypowiedzenia umowy pod warunkiem Sąd Najwyższy zaakceptował w wyrokach z 24 września 2015 r., V CSK 698/18 (niepubl.) oraz z 8 września 2016 r., II CSK 750/15 (niepubl.), zastrzegając jednak, że o możliwości złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu takiej umowy pod warunkiem niezapłacenia zadłużenia decydują postanowienia konkretnej umowy. Stanowisko to może znaleźć zastosowanie także do umów pożyczek pieniężnych, które w analizowanym aspekcie nie różnią się od umów kredytowych. Także w ich przypadku spełnienie świadczenia nie zawsze jest zdarzeniem całkowicie uzależnionym od dłużnika (por. wyroki SN z 6 września 2007 r., IV

CSK 118/07, OSP 2008, nr 12, poz. 125; z 17 marca 201 r., IV CSK 358/10, OSNC 2011, nr 12, poz. 136), a więc nie ma przeszkód, aby warunek w rozumieniu art. 89 k.c. stanowiła spłata zadłużenia. Jednocześnie w obu rodzajach umów wypowiedzenie stanowi uprawnienie kształtujące banku o dotkliwych dla pożyczkobiorcy skutkach. Ochrona pożyczkobiorcy wymaga zatem, aby uprawnienie to nie było wykonywane w sposób dla niego zaskakujący lub stwarzający stan niepewności co do trwania stosunku prawnego. Nie oznacza to jednak, jak twierdzi skarżący, że wypowiedzenie umowy o pożyczkę pieniężną nie może nastąpić pod warunkiem, lecz jedynie, iż decydują o tym postanowienia konkretnej umowy i okoliczności, w których doszło do wypowiedzenia. Zarzuty naruszenia art. 89 k.c. oraz art. 94 k.c. nie mogły odnieść więc skutku.

Niestanowczego wypowiedzenia umowy pożyczki pieniężnej nie wyłącza ponadto art. 75c Prawa bankowego, który nakłada na bank obowiązki polegające na wezwaniu kredytobiorcy, gdy ten opóźnia się ze spłatą zobowiązania, do zapłaty i wyznaczenia mu terminu nie krótszego niż 14 dni roboczych wraz z pouczeniem o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych wniosku o restrukturyzację zadłużenia (wyrok Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2021 r., IV CSKP 92/21, OSNC 2022, nr 1, poz. 9). Inną natomiast kwestią jest dopuszczalność realizacji tych obowiązków w piśmie zawierającym jednocześnie wypowiedzenie umowy pod warunkiem w rozumieniu art. 89 k.c. Wskazana regulacja kwestii tej nie obejmuje. Wymaga jedynie, aby wyszczególnione w art. 75c Prawa bankowego obowiązki banku były zrealizowane w czasie trwania umowy, a nie dopiero po jej wypowiedzeniu. Wymaganie to może zostać spełnione w razie niestanowczego wypowiedzenia umowy kredytu lub pożyczki pieniężnej. Wbrew twierdzeniom skarżącego, z powołanej regulacji nie wynika, aby bank był obowiązany najpierw doręczyć pozwanemu wezwanie, odczekać upływ terminu dodatkowego i dopiero następnie mógł złożyć oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Obowiązek poprzedzenia wypowiedzenia umowy określonymi czynnościami może być natomiast określony jej postanowieniami.

Z treści § 9 ust. 3 umowy o pożyczkę gotówkową nr (...) wynika, że w przypadku, gdy pożyczkobiorca opóźniał się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonej pożyczki, Bank miał obowiązek wezwać go do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Jeżeli natomiast należności nie zostałyby uregulowane w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji, w której złożony przez pożyczkobiorcę wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostałby odrzucony, Bank miał prawo wypowiedzieć umowę. W ocenie skarżącego, łącząca strony umowa sprzeciwiała się połączeniu w jednym piśmie wezwania do spłaty pożyczki z wyznaczeniem terminu dodatkowego oraz oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Trafnie jednak Sąd Apelacyjny dostrzegł, że § 9 ust. 3 nie zawiera zastrzeżenia, że poszczególne czynności Banku mają być objęte kolejnymi pismami, a jedynie gwarantuje pożyczkobiorcy, iż w razie opóźnienia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonej pożyczki, Bank wezwie go do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Dokonana przez Sąd drugiej instancji wykładnia spornego sformułowania umowy nie narusza przyjętych w doktrynie i orzecznictwie reguł kombinowanej metody wykładni oświadczeń woli (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95, OSNC 1995, nr 12, poz. 168). Interpretacja oświadczeń woli ujętych w formie

pisemnej dokonywana jest przede wszystkim na podstawie tekstu dokumentu, a zasadnicze znaczenie mają językowe reguły znaczenia i decydujące jest obiektywne znaczenie oświadczenia woli w chwili, w której zostało złożone adresatowi. Sąd Apelacyjny prawidłowo przyjął, że zawarte w § 9 ust. 3 umowy sformułowanie „Jeżeli należności nie zostaną uregulowane w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji, w której złożony przez pożyczkobiorcę wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostanie odrzucony, bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu” nie wyłącza możliwości niestanowczego wypowiedzenia umowy przez stworzenie pożyczkobiorcy możliwości doprowadzenia do kontynuacji stosunku prawnego na dotychczasowych warunkach. Nic w treści spornego postanowienia nie wskazuje, aby intencją stron było oddzielenie czynności upominawczych od wypowiedzenia umowy, gdy to ostatnie dokonywane jest pod warunkiem w rozumieniu art. 89 k.c. Zarzut naruszenia § 9 ust. 3 umowy w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. nie mógł więc odnieść skutku.

Należało ponadto dostrzec, że wypowiedzenie umowy o pożyczkę gotówkową nr (...) w piśmie z 28 kwietnia 2017 r. nie stanowiło zaskoczenia dla pozwanego, który nie wywiązywał się z zobowiązań, jakie nakładała na niego umowa, nie spłacał rat w wymaganej wysokości, czym doprowadził do powstania zaległości, a następnie zaprzestał spłacania rat w terminie wynikającym z umowy. Jeszcze przed skierowaniem do pozwanego pisma z 28 kwietnia 2017 r. (...) Bank S.A. dwukrotnie wzywał pozwanego do zapłaty zaległości w pismach z 3 marca 2017 r. oraz 28 marca 2017 r. Niepewności co do trwania stosunku prawnego nie powodowało także połączenie w piśmie z 28 kwietnia 2017 r. wezwania do spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania przez pozwanego pisma, oraz wypowiedzenia umowy o pożyczkę gotówkową nr (...) z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia pisma w sytuacji nie skorzystania przez pozwanego z możliwości spłaty zadłużenia w wyznaczonym terminie lub nie złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. W treści pisma wyraźnie określono, że wypowiedzenie umowy nastąpi z zachowaniem okresu wypowiedzenia rozpoczynającego się od dnia, w którym pozwany nie skorzystał z możliwości spłaty zadłużenia w wyznaczonym terminie lub złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Pozwany miał więc możliwość spowodowania, że wypowiedzenie stanie się nieskuteczne. Wskazuje to jednoznacznie na zrealizowanie przez (...) Bank S.A. obowiązków określonych w art. 75c Prawa bankowego w czasie trwania umowy.

8. Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

jw